

Her er internettets farligste ord

Klimakampen er blevet en identitets-politisk kamparena. Det tegner ikke godt for menneskehedens chancer for at vinde den.

**DET, I TALER OM
SUSAN KNORRENBORG**

Er der egentlig noget mindre ophidsende end spaghetti med kødsovs? Det er svært at forestille sig. Men faktisk kan den børnevenlige ret sætte gang i eksplosive debatter.

Da Politikens madredaktion gav os opskrifter på klimavenlige kødløse udgaver af retten, gik Facebooks kommentatorer amok. Ord som løgnere, idioter, klimahysterikere, propagandaspredere kom væltende. Moderatorerne måtte på overarbejde.

Folk følte sig tydeligvis krænket og udskammet af opskriften. Trodsen var til at få øje på: »Hvis man ikke snart holder op med alt det klimavrøvl i medierne, så spiser vi endnu mere oksekød. Det er snart den eneste frihed, man efterhånden har«, lød det.

Alternativer til kødsovs er ikke det eneste klimarelaterede spørgsmål, der kan få folk til at tabe hovedet ned i tasterne. Politikens SoMe-redaktion har været nødt til at lukke kommentarspor under artikler om alt fra flyrejser over klima- og miljøregulering af landbruget til danskernes

kostsammensætning. Da jeg for nylig skrev en klumme om havforurening, ønskede en læser sågar at se mig dingele i lygtepælen.

DER ER INGEN tvivl om, at statsministeren havde ret, da hun på Socialdemokratiets landsmøde i weekenden advarede om splittelse i klimakampen.

Længe er raseriet mod klimakampen blevet forklaret som klassekamp. En klassisk ressourcekamp. Tænk blot på Mette Frederiksens reaktion på Alternativets forslag om kødafgifter i 2016: »Ved de, hvordan det er, hvis man har en stram økonomi og tre børn og gerne vil lave en gang spaghetti med kødsovs eller hamburgerryg? Hvor svært det kan være at få pengene til at række? Jeg synes, det virker meget verdensfjernt«.

Klimakampen ville være uendelig meget lettere, hvis ressourcefordelingen mellem høj og lav vitterlig var den primære bremseklo. Den slags problemer kan klares med økonomisk omfordeling og kvoter. Men desværre stikker modstanden dybere end det. Den handler også om identitet og kultur. Klimakampen er blevet en identitets-politisk kamparena.

Slåskampene mellem 'klimatosser' og 'klimakampens modstandere' drejer sig i bund og grund om, at ens forbrug er ens identitet. Man er, hvad man spiser. Man er sin ferie. Man er sit forbrug, for det er udtryk for ens kultur.

Håner du min kødsovs, håner du mig, råber klimakampens modstandere. Griner du ad min havremælk, har du ingen respekt for liv, råber klimatosserne.

Udskammer du min ferierejse, krænker du mig, råber klimakampens modstandere. Tager du på vinterferie i Thailand, pisser du på min fremtid, råber klimatosserne.

Går du i rette med landbrugets klima- og miljøaftryk, sviner du livet på landet og Produktionsdanmark til, du føler dig bedre end dem i gummistøvler, du sværter den kulturbærende fortælling om det effektive, succesfulde landbrugsland Danmark, råber den ene side. Taler du omvendt

Håner du min kødsovs, håner du mig, råber klimakampens modstandere

landbrugets sag, er du en uvidende, egoistisk bonderøv, råber den anden.

I DENNE UGES debatsektion advarer den amerikanske stjerneprofessor Yascha Mounk om det, han kalder identitetsfælden. Hans budskab er, at de traditionelle identitetspolitiske kampe om race, køn og etnicitet splitter os og fører til ufrihed. Alle ender med at tabe.

Man kan frygte, at det samme gør sig gældende for den identitetspolitiske klimakamp. Alle vil lide under et klima i udu.

Så hvordan kommer vi ud af klimakampens identitetsfælde? Svaret kan findes ved at se på, hvordan vi endte i fælden i første omgang. Mon ikke klima- og miljøkrisen er blevet hardcore identitetspolitik, fordi politikerne er mere optaget af at sætte klimamål end af at indfri dem, fordi de taler om second opinions i stedet for at redde havene, fordi de har spildt kostbar tid på at svinge med hockeystave? For når man ikke er sikker på, at dem med magten har viljen, modet og musklerne til at sørge for, at vi finder strukturelle løsninger på klima- og miljøudfordringerne, står kampen mellem individer, der forsøger at regulere hinandens adfærd. Og så sætter raseriet og krænkelsspærtheden ind.

Så kære Mette Frederiksen; jeg er lykkelig for, at du også kan se, at splittelsen er farlig. Den eksploderer, hvis du nøler. Bekæmp den med konkret ambitiøs klimapolitik. susan.knorrenborg@pol.dk